

- Hogy micsoda? Mennyi fényév? Ez most valami vicc? - fakadt ki végül. Türelmesen hallgatta apja beszámolóját, de ennél a pontnál hangot kellett adnia értetlenségének.

- Nem, nem vicc, és nagyon-nagyon sok fényév. Mondjuk mindegy is lehetne, mert ami nem a Naprendszerben van, annál már olyan a távolság, hogy nem a fényévek számán múlik az utazás. Már amennyire értek hozzá.

- De hát nem értesz hozzá. Mi közöd neked ehhez? De most komolyan?

- Nem sok. Kidobott a gép, mint lehetséges kandidátust a bázis vezetésére. Szerintük tudok valamit, ami miatt nekem kellene mennem.

- Elvállaltad? - fehéredett el Vittorya.

- Feltételesen. Megmondtam, hogy beszélek veled. Csak akkor megyek, ha te is jöhetsz, és jönni is szeretnél. Engem ez az egész nem nagyon érdekel, gondolhatod. De ha neked... ha neked tetszik, ha neked ez valamiért bejön...

A lány tátott szájjal ült az asztalnál. Érezte, hogy sorsfordító pillanatok előtt áll és ezerrel tekertek a fejében a gondolatok. Előnyök, hátrányok... A tanulmányai, a barátai... Meg hogy mennyi cuccot lehet vinni... Azon kapta magát, hogy fejben a csomagot állítja össze, mit vinne magával. Hátradólt, kifújta a levegőt, s végül csak egy „ejha” hagyta el az ajkait.

- Mit mondtak erre?

- Hogy semmi akadálya - válaszolt a kapitány -, ugyanis komplett kolóniát telepítenek. Egyetemre jársz, az én lányom vagy. Elmeséltem nekik, mi mindenhez értesz; a felétől szerintem azt hitték, csak túlzok! Volt egy kis nézeteltérésünk, de hamar megemésztették. Kénytelenek voltak.

- Mivel kapcsolatban?

- Nem fontos.

- Az egészségem? A lábam miatt?

- Nem - hazudta a kapitány.

- Hm. Azért ez egy komoly kérdés. Úgy értem... Hogyan kell utazni? Hová? Milyenek a feltételek, mire számítsak? Visszajövünk?

Vittorya észrevette, hogy apja, bár jól palástolta, egyre gondterheltebb lett. Mintha eszébe jutott volna valami, ami nem nagyon jó. Kezébe vette a lánya kezét.

- Őszintén, nem tudom. De lehet, hogy nem jövünk többet vissza. Bár van visszaút, sőt, csak pár évről lenne ott szó, ezt sosem lehet tudni. Még a Földön sem, még egy hajóval sem, békés tengeren, szélcsendben. A hajósok élete ilyen.

- Értem. És hogyan utazunk? Lefagyasztva mint a sci-fikben? Csillagkapuval, féreglyukkal? Űrhajóval, rakétával? - próbált viccelődni.

- Egyik sem. Valami egészen más, egészen új. Az utazás nagyon gyors, pillanatok kérdése, ezt mondták. Nagyon durva. De nézd csak, ezeket kaptam.

Az apja fotókat, képeket vett elő a táskájából és kirakta a titoktartási szerződés mellé, melyet aláíratott a lányával. Nem ez volt az első eset, sőt, nagyon gyakori volt, de nem lehetett másképp életbevágó információkat megosztani még családtagokkal sem. Vittorya ismerte a dolgot. Soha nem beszélt senkinek semmiről, ami a haditengerészettel volt kapcsolatos.

- Ezek odaát készültek.

A lány elvette a képeket és elámult.

- Ez egyszerűen csodálatos! - lelkesedett. - Mik ezek, növények?

- Növények, állatok, víz, levegő, nulla-kilencvenötös gravitáció, és ennek megfelelő légnyomás. Ha befér a csomagba, hozd magaddal a mérleget, te anorexiás. Biztos kevesebbet mutatna - viccelődött, amire egy elefántpuszi volt a válasz a felkarjába.

- Mit mondtál, mi a neve?

- Inisfael. Már van rajta egy kisebb bázis. De nem tudtam eldönteni, hogy csak kutatni akarnak, benépesíteni, a Földet megmenteni és elhúzni innen párezer évre, vagy csak lerabolni a nyersanyagokat.
 - Ismered az embereket. Nyugodtan elkönnyvelheted, hogy tönkreteszik azt a helyet is!
 - Igen, de úgy tűnt, igyekeznek megőrizni. A hadsereg előbb van ott, mint a tőke. Merv törvények, komoly ellenőrzés. Erre most vigyázni akarnak. Mindenesetre pár száz ember már ott van, szigorú titokban. Akkor akarják bejelenteni, amikor több kapun lehet az embereket oda-vissza küldeni. Talán tíz-tizenöt év múlva. Persze elkezdik majd csepegtetni az információkat, hogy ne legyen akkora a sokk.
 - Így is le fogják rohanni. Mit árulnak rá, jegyeket? Csak a gazdagok mehetnek? Vagy a szépek és okosak?
 - Is-is. Most mit vársz? Kapásból utópiát? Szerintem így is túl gyors. Én ebben sok mindent nem értek. Hogyan tudták titokban tartani ennyire, és egyáltalán miért, honnan van ez a magas szintű technológia satöbbi.
 - És főleg, hogy találtak lakható bolygót? Random kidobáltak embereket mindenféle helyre, mígnem az egyik talált egy Földhöz hasonlót és visszajelzett, hogy oké fiúk, jöhettek? Nekem ez büzlik.
 - Nem tudom. Én is hasonló kérdéseket tettem fel. Nem árultak el semmit. Azt mondták, néhány dologra választ kapunk a kiképzésen, de egy része titokban marad előttünk.
 - Mit tudnék én ott csinálni, azon kívül, hogy talp alatt vagyok?
 - Két dolgot. A fegyveres hátterved miatt a biztonsági szolgálathoz tennének téged. Én lennék a legfelsőbb felettesed, de persze nem én lennék veled napi kontaktusban, hanem a felelős tiszted.
- Vittorya erre nagyon izgatott lett. Elkezdett dobolni, majd egy hörpintésre kiitta az italát.
- Ráadásul - folytatta az apja -, mivel tudom, hogy ez minden vágyad, előírtam nekik a tiszti iskolát számodra, amíg odaát dolgoznánk. Folyamatosan képeznek civileket is, úgyhogy kifejezetten kényelmes a dolog. Még itt elkezdik a képzésed, és tiszthelyettesi rangban érkezel már meg.
 - Wow! Ez nagyon, khm, nagyon jól hangzik. És mi lesz az egyetemmel? A tanulmányaimmal?
 - Tisztázzuk, én nem szeretném, ha katonának mennél, és elvárom, hogy ha visszajövünk, folytasd az egyetemet.
 - Értettem, főnök.
 - Itt jön a képbe a második feladatod. Lesz ott egy team, a helyszínen ásatnak, vagy mi. Amikor nem lennél szolgálatban, oda várnak dokumentálni.
 - Mit ásnak pontosan? - kérdezte óvatosan Vittorya.
 - Nem tudom. Nem árulták el. Na, mit mondasz, szívem? Megyünk vagy maradunk?
 - Megyünk! - lelkesedett.